

minister stod paa samme Retsstandpunkt som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Rimestad) og jeg, og ser i den Udvidelse, som den høitærede Justitsminister havde givet Ballø og Bemmetofte Foundationer, et Bevis for, at det uden at krænke Retsstandpunktet meget vel lod sig gjøre at give en saadan Udvidelse. Jeg skal oprigtig tilstaa, at jeg er af den Mening, at den høitærede Justitsminister har Ret, thi vi ere med Hensyn til Ballø og Bemmetofte alt for længe, længe siden komne ind paa et Omfundationsystem og have for længe, længe siden fraveget de oprindelige Bestemmelser for disse Stiftelser, vistnok med god Ret, fordi Kongen efter Foundationerne har fuldstændig Raadighed over disse Stiftelser. Hvorfor skulle vi saa ikke blive ved, hvorfor skulle vi indskrænke, saaledes som det er blevet sagt, Foundationerne til kun at komme dem til Gode, som det maaske kunde fri for den Skam at bestille Noget? Hvorfor ikke gaa videre og gjøre, saaledes som den ærede Justitsminister meget rigtigt har gjort, udvide Omfundationerne saaledes, at de ogsaa komme dem til Gode, der bestille Noget? Det kan jeg ikke indse. Det kommer imidlertid ikke i sjerneste Maade i Modstrid med det Retsstandpunkt, som den ærede Justitsminister og jeg have tilfælles. Den anden Ytring, som det ærede Medlem oplæste, veed jeg ikke, om det har været hans Hensigt her at anføre som et Argument eller at tillægge den nogen Betydning. Jeg tror ikke, at jeg kan komme ind paa den nu, fordi jeg ellers maatte gaa ud over den foreliggende Sag. Med Hensyn til hvad det ærede Medlem imidlertid har oplæst om mit Standpunkt i Præstelønningsagen, vil han vist selv indrømme, at han ikke rigtig har opfattet, hvad jeg har sagt; for øvrigt skal jeg indrømme det ærede Medlem, at naar han paastaar, at han forrige Gang havde til Hensigt at være alvorlig, kan jeg ikke sige det Mindste derimod, men han maa da indrømme mig, at han ikke har fundet nogen meget adækvat Form for sin velvillige Mvord, det var nemlig den, jeg talte om. Hvad for øvrigt angaar den Bemærkning, som det ærede Medlem sluttede med, om Grunden til, at han og hans Meningsfæller ikke vare komne med et Forslag, der sigtede til at forbedre Arbejdsklassens Aar til Dato, maa jeg tilstaa, at den paa mig gjorde et saa overordentlig svagt Indtryk, at den for mig synes at tyde paa, at De Herrer i Grunden følte sig mindre rolige i deres Samvittighed; thi at det skulde være Grunden for de Herrer til ikke at fremkomme med Forslag, at der ikke foreligger detaillerede Oplysninger, det maa jeg ærligt tilstaa, at jeg ikke kan forstaa. — Grunden, hvorfor jeg imidlertid bad om Ordet, var af Hensyn til de Ytringer, den høitærede Indenrigsminister fremsatte i næstforrige Møde. Den høitærede Minister bemærkede den Gang, at vort Forslag stred mod Grundloven. Nu er det jo ganske vist, at

der kan gives forskjellige Fortolkninger af Grundloven, men hvorledes den ærede Minister i Grunden kan paastaa det om vort Forslag, og navnlig hvorledes han vil begrunde det, er ikke blevet mig klart. Jeg kan her, idet jeg gaar ind paa den ærede Ministers Begrundelse, spare mig at gaa ind paa, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds og den ærede Minister ere ganske enige. Den ærede Minister sagde: Al Hjælp fra det Offentlige paa Grund af Trængsel er Fattighjælp; det er meget rigtigt, jeg indrømmer det fuldstændig, al Hjælp af det Offentlige paa Grund af Trængsel kan kaldes Fattighjælp, men al Fattighjælp er ikke Hjælp af det offentlige Fattigvæsen. Deri ligger Forskjellen, og det har en meget stor Betydning. Thi hvorfor har Grundloven i sin § 30 udelukket dem fra Valgret, der have modtaget Hjælp fra det offentlige Fattigvæsen? Hvorfor? Ingenlunde fordi de have modtaget Fattighjælp, men fordi de have modtaget Hjælp af en Institution, der medfører en særegen Umyndighedstilstand for dem. Det er ikke, fordi de have modtaget Hjælp, at Valgretten bliver dem negtet, men fordi de derved komme i et særligt Umyndighedsforhold, og det fremgaar aabenbart af de Ord, Grundloven har brugt. Hvis Grundloven vilde have udelukket dem, der have modtaget Fattighjælp, havde Grundloven brugt Ordet Fattighjælp, men Grundloven bruger nu Ordet „modtaget Hjælp af Fattigvæsenet“, og hvorfor skulde den bruge et saadant specielt Udtryk, med mindre den havde tilfattet noget Bestemt dermed, ikke alene en speciel Art af Hjælp, en Hjælp fra et vist, bestemt Sted, et Sted, der paalægger de Vedkommende en vis borgerlig Umyndighed, det er det, som ophever Valgretten, Alt ganske i Overensstemmelse med de andre indskrænkende Bestemmelser i Grundloven. De gaa nemlig med Hensyn til Valgretten ud fra, at Folk, der ikke have nogen ubetinget borgerlig Myndighed, ikke kunne være Valgere. Og jeg indser da ikke, hvorledes den ærede Minister vil kunne begrunde den Mening, at vort Forslag skulde være grundlovsstridigt, eftersom vi netop ikke foreslaa at give Hjælp fra Fattigvæsenet, men andetsteds fra. Derimod kunde jeg godt forstaa, om den ærede Minister var kommen til det Resultat, at hans Forslag var grundlovsstridigt. Jeg vil ikke paastaa det, men det er imidlertid vist, at, da den ærede Minister var kommen ind paa Angrebet paa os, blev han pludselig betænkelig ved at komme til at tænke paa sit eget Forslag og gav en lang Udsvilning, hvoraf det skulde fremgaa, at hans Forslag var kommet meget nær Strægen, men dog ikke over Strægen, fordi den var i Overensstemmelse med Grundlovens Aand. Jeg har ikke kunnet forstaa det, og jeg glæder mig derfor over, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) sagde, at det var den eneste forsvarlige Fortolkning af Grund-